

KISS ANNA**Kard, korona, törvény**

(A Dativus ciklusból)

KISS ANNA (1939) Budapest

Fenn a szélben,

szeles tetőn, fű
hullámai fölött – a
szirmok már fakulnak,
kerek temploma
messze világol nagy
ürességben, szélben.
Átfúj csontjainkon a
szél, átjár suhogva,
mint a kardél, az
idő, a magyarok ideje,

felsőké,

amilyen te felséged,

havakból világló

természete szerint,

Perkő vén helyének
hatalma ránk virul,
valamit tud az Úr, hogy
tereli szélkabátos népünk,
bebuktat küszöbén,
László, vajki István, Imre
hármasság felé.

Elevenül idő előtti, rejtett
idő nagy hármassága
korommal, föld-vörössel,
sárig földdel, elevenülnek
kezeik kardhoz, almához,
ítélet könnyéhez: hogy mi
változott, így változatlan.
(Kőoltár mögötti szekkón.)
Hogy még alattunk, mi
fenn, fölöttünk, egymásba
nőtt minden időnk,

magyarok ideje,

felszínére bukó égett
cserepekkal.

Téblábolunk fentről
világló fényben, mint füst
nyílásából néz ránk
az ég, nézi övéit,
lefogott kendőm – mint
imádság, lobban a
lennjáró nap színarannyal.

Örök fű, örök ég,

örök múlttá-lesz jelen,

széttolja a levegőt ez a
kerekded gyönyörűség,
rég, törvénytörő helyen,
itt, hunén, szkítáén.
Fal és tető. Nem a jövő
rohanó káosza másféle
rendbe. Egyszerűsége
mégis rámutat,

ránk e bíbor levél-pár.

Cipőben rekedt
kavics a bánat, szél a
kabát zsebében,
szedett bokrok kísérek,
látod-e a hegyeket fényleni
szeles nap-aranyban,
botoddal érintgetve
ösvényük?,

hogy a remény

mint kigöngyölt,

egymásra fordított

kenyér.

Úti batyu – míg a

kárpáti szél –

Nem lelek szavakat rá,
 nem, ahogy vár
 fénye, köde, Gyimes
 emberi, embert
 próbáló világa, a
 körbe kieresztett tetők,
 mi sosem volt
 házunk fölött védi a
 felrakott rönköket,
 fülgyógyító fű nő rá,
 kiskorom tetőire,
 kémények jelzik, hogy
 élet van benn, s a tehén
 felrúgja a sajtárt ravaszul.

Az Úr sem lakik
 Perkőn mostanában,
 tányér előtte, káposztalével
 felöntött leves, jó
 kásaféle. Lélegzetét is
 hallom, láz ver, láz,
 valódi, be kell fejezzem itt.

Mongol hímzések télen Buddhand emlékére

Ölti, még ölti, szóval is hajnalát a széthulló időnek, volt valónak, hogy a színek semmivé múlnak, jégzöld, napsárga, holdfehér,	szavai derengő gyöngyét szeded, szót szóba öltve járja a fű- végtelenséget, homályok hajnalába téved, szót szóba öltve jégzöldek, holdfehérek, láss szabadnak élőt, holtakat, az ablakot rázza a szél,
elvillan, hó s a szél, Buddhand szót szóba öltve, álmatlanul egy holvult lámpánál negyven éve – mint szivárvány íve fenn, álmatlan tűje tartja az eget, széthulló hímzése felett,	végére sosem ér, világ!, ki változásaid öltöd így egybe élő ereinkkel, s nem kímélsz, még múlásod is veszély!,

regél, deríti
gyöngy-szóval a
homályt,
gyöngy-szóval,
álmatlan tűjével
tart eget hímezett
fű-végtelen
felett, hol
napsárgán a szél,
sörény és
vadliliomok,

ölti homályos
hajnalát a
múltnak, hogy
már a színek is
kihunynak,
jégzöld, napsárga,
holdfehér,

elvillan,

hó s a szél,

szót szóba öltve,
múlt homályát
gyöngyözve,
hogy veled
megossza, lehet

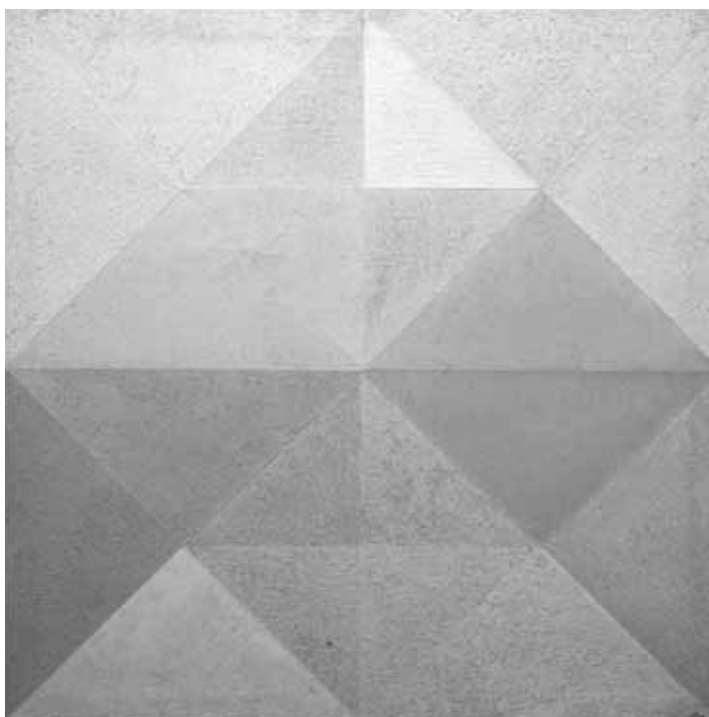
nem lehet,
a holdak, már
fakulnak,

átérnek füves
végtelenjén,
átérnek jégzöldek,
holdfehérek,
öltve szabadnak
élőt, holtakat,
az ablakot
rázza a szél,
végére sosem ér,

Buddhand szót
szóba öltve,
jégzöld, napsárga,
holdfehér,
álmatlan tűjével,
gyöngy-szavával
tart eget hímezett
végtelen felett, hol
napsárgán a
szél, sörény és

vadliliomok –

negyven napja
halott.

PATAKI FERENC, Fénykor, 2002